

MARINA FOLKERS

HET HART
VAN
WESHLEY CASTLE

'Geloof me, niemand kan de graaf van Weshley weerstaan'
— *Marijke Vos*

Het hart van Wesley Castle

‘De belofte die uitging van het betoverende omslag heeft Marina meer dan waargemaakt met de meeslepende inhoud en prachtige schrijfstijl.’ – Gaby Rasters

‘De romantiek en avonturen in dit boek doen me denken aan *De drie musketiers* van Alexandre Dumas en dat is een groot compliment.’ – Aline van Wijnen

Eerder verschenen van Marina Folkers bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Ik hou je vast

Meer dan ooit

Onder de sterren van Montpellier

Zoektocht terug

Faye en Sean

Marina Folkers

Het hart van
Weshley Castle

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020544992
ISBN e-book 9789020545005
NUR 340/342

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbust 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van deze roman is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1546, Weshley Castle

In een roekeloze galop stoof de graaf van Weshley de ophaalbrug van zijn kasteel over, de binnenplaats op. Hij sprong van zijn zwetende paard, dat hij daarna overliet aan de zorgen van een stalknecht. Met een driftig gebaar schopte hij de hond weg die hem voor de voeten liep, en hij beende al vloekend de grote zaal in. Het personeel dat daar aan het werk was, schrok op en maakte zich geruisloos uit de voeten.

‘Breng me onmiddellijk een kruik wijn,’ snauwde hij naar zijn persoonlijke bediende George, die haastig verdween om aan de wensen van zijn meester te voldoen.

‘Die gemene heks!’ Ongeduldig liep de graaf heen en weer. ‘George, waar blijf je met die vervloekte wijn!’ schreeuwde hij in de richting waar hij de bediende verwachtte, en hij liet zich in een stoel voor de haard zakken. Onrustig pookte hij in het vuur, en de gedachte aan háár deed zijn woede nog meer oplaaien. Met een verwrongen gezicht smeed hij de pook door de zaal, en hij stond op om weer heen en weer te benen voor het vuur.

‘George!’ Wat had die man lang werk! Dat personeel van hem wist nog steeds niet hoe ze hun heer snel moesten bedienen. Het werd tijd dat hij nóg strenger ging optreden. Zijn afwezigheid had hen alleen maar luier gemaakt, maar daar zou hij wel verandering in brengen. Het lage volk had nu eenmaal een harde hand nodig.

De graaf spuugde op de vloer. Die vervloekte heks. Eerst hem goud en zilver afhandig maken en hem dan afwijzen. Hoe meer hij erover nadacht, hoe kwader hij werd. ‘Nee’, had ze tegen hem gezegd. ‘Nee’, tegen hém, de graaf van Weshley! Hoe kon ze! Wie dacht ze wel wie ze was?

‘Milord!’ Met een hoogrode kleur kwam de bediende de zaal binnen. ‘Uw wijn, milord!’

De graaf rukte de kruik uit zijn handen. ‘Moesten de druiven nog geplukt worden?’ viel hij geërgerd uit. Hij keerde de bediende de rug toe en nam een paar flinke slokken.

De snelle voetstappen van George stierven weg in de richting van de keuken. *De bangerd*. De graaf nam nog een slok. Zo, dat deed hem goed. Nu kon hij even goed nadenken. Er moest wat gebeuren. Die meid zou krijgen wat ze verdiende. Niemand kon ongestraft nee tegen hem zeggen. Niemand had hem ooit iets geweigerd, zonder ervoor te hebben geboet. En dat zou ze weten ook.

Hij grijnsde even sluw. Nee, hij zou genadig zijn. Hij zou haar nog een kans geven.

Tevreden over zichzelf dronk de lord van Weshley Castle de rest van de wijn op. Krijgen zou hij haar, hoe dan ook. Hij liet niet zo met zich spotten.

‘Vervloekte heks!’ brulde hij schor en wankelend deed hij een paar passen. ‘Je bent van mij!’ Met een brul smeed hij de lege kruik tegen de muur.

‘George,’ schreeuwde hij. ‘George, ruim die troep op!’

Met een uitdruktingsloos gezicht kwam de bediende weer tevoorschijn en hij deed snel wat hem opgedragen was.

De graaf liet zich in zijn stoel zakken. Stom natuurlijk dat hij zich had laten verleiden door haar exotische uiterlijk. Hij had kunnen weten dat ze niet te vertrouwen was. Net als de rest. Hoe noemden ze zich? Egyptenaren? En wat was dat verhaal dat ze vertelde? Over een penitentie die de paus hun had opgelegd? Ach, dat interes-

seerde hem helemaal niet. Hij moest dat soort niet. Met al die rare gebruiken... Ze mochten niet eens in Engeland blijven. Dat soort moest uitgeroeid worden. De koning was nog veel te goed voor hen.

Hoe meer de graaf erover nadacht hoe hij zich had laten beetnemen door dat uitschot, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat die mensen moesten boeten. Hij moest die meid helemaal geen tweede kans meer geven. Hij moest radicaal zijn. Hij moest een voorbeeld stellen.

Hij schreeuwde om een nieuwe kruik wijn, die hij vervolgens in één teug leegdrank. Langzaam begon zich een plan te ontvouwen in zijn hoofd. Ze moesten uit de weg geruimd worden. Allemaal. Hij wist alleen nog niet hoe, maar daar maakte hij zich niet zo druk om. Meestal kwam hij snel genoeg met oplossingen voor dit soort problemen.

Even schrok hij op uit zijn gedachten door het luiden van de kapelklok. Er vond een begrafenis plaats, wist hij. De zoveelste. Wie er was overleden wist hij niet, dat hoefde hij ook niet te weten. Het was iemand van het lagere volk, dus niet belangrijk. Hij was zeker niet van plan om naar iedere begrafenis te gaan die op het kasteel werd gehouden. Dan kon hij wel aan de gang blijven. De laatste tijd waren er al zoveel mensen gestorven, vooral veel kinderen.

Kinderen... Het werd tijd dat hij eens aan een huwelijk ging denken. Zijn stiefmoeder had al iemand voor hem op het oog. Hij zuchtte gelaten. Het laatste waar hij behoefte aan had, was zo'n blok aan zijn been, maar hij moest nu eenmaal voor een erfgenaam zorgen. Gelukkig hoefde hij er zelf niet veel moeite voor te doen. Hij zou zich gewoon neerleggen bij de keus van zijn stiefmoeder, en voor vertier kon hij zelf wel zorgen...

Eindelijk hield de klok op met luiden. Nee, een begrafenis was niets voor hem. Zeker niet als er weer een kind werd begraven. Al die jammerende moeders met hun 'waaroms'! En dan dachten ze ook nog dat hij wel een antwoord voor hen had. Hij moest ook nog

een oplossing bedenken voor die roversbende die in de omgeving voor veel problemen zorgde. Zijn mensen klaagden over vee dat gestolen was, en over brandstichting.

Ineens grijsde hij. Dat was het. En hij zou zijn eigen handen niet vuil hoeven te maken. Alles wat hij hoefde te doen, was een deeltje sluiten. Zijn landgoed zouden ze dan met rust laten, en hij had gelijk een oplossing voor die Egyptenaren. Perfect. Zijn lach weerkaatste tegen de muren.

Hij kwam overeind uit zijn stoel. Hij was klaar om met de uitvoering van zijn plan te beginnen. Hij riep zijn lijfknecht. Samen met zijn vertrouweling zou hij dat tuig gaan opsporen. De paarden en andere kostbaarheden van dat vreemde volk zouden een grote beloning zijn voor de rovers.

Enkele weken later, in de bossen van Derby

Het was een koude, maar heldere avond. De wind was al een paar uur geleden gaan liggen en de sterren lieten hun pracht aan de donkere hemel zien. Aleyah slaakte een diepe zucht en trok de omslagdoek die ze altijd om haar schouders droeg, nog eens wat dichter om zich heen. Op avonden als deze kon ze wel uren naar de sterren staren, maar het was nu te koud om lang stil te blijven zitten, dus bleef ze wat heen en weer lopen voor het grote vuur.

Ze was moe. De hele avond had ze rond het kampvuur gedanst op de muziek van Sebastiane, Satona en Grasta. Sebastiane en Satona speelden op de luit, de fluit en de lyra en ze wisselden regelmatig hun instrument met elkaar. Grasta speelde het liefst alleen op de fluit. Dat kon hij als geen ander. Ze luisterde graag naar hem. Zelf kon ze dit instrument ook goed bespelen. Grasta had haar dat geleerd. Hij wilde dat ze wat vaker samen met hem ging spelen, 's avonds bij het kampvuur, maar dat waren juist de momenten dat ze gelegenheid had om te dansen en die momenten wilde ze dan ook goed benutten. Dansen was haar passie. Volgens haar oma kon Aleyahs moeder vroeger ook zo dansen, maar moeder hield vol dat Aleyah écht veel beter was. Aleyah genoot enorm van het dansen. Ze voelde de muziek tot in het diepst van haar wezen en moest dat tot uitdrukking brengen in al haar bewegingen.

Ze bleef vlak voor het vuur stilstaan en keek het kamp rond.

Naast het grote vuur in het midden van het kamp brandden nog twee vuren, maar die lieten ze langzaam uitbranden. Eén vuur was voor de nacht voldoende.

Af en toe sprongen er wat vonkjes van het dovende vuur de nacht in, en ze deed net of dat kleine vallende sterren waren, waarbij ze wenste dat er nog veel avonden als deze zouden komen. Aan de andere kant van het kamp klonk gelach, en haar blik werd getrokken naar een groepje kinderen die rondom haar oma zaten. Vlak voordat ze gingen slapen, werd er altijd nog een verhaal verteld. Haar oma was de oudste vrouw van het kamp en had daardoor veel gezag, maar niemand zag het als een verplichting om naar de oude vrouw te luisteren, zichzelf inclusief, ook al was zij allang geen kind meer. Ze kon immers prachtig vertellen. Meestal gingen de verhalen over vroeger en over de landen die ze allemaal had gezien. De meeste verhalen kon Aleyah wel dromen, maar toch luisterde ze iedere keer weer met genoegen. Behalve deze avond.

Ze had het gevoel dat deze avond anders was dan anders. De sfeer was gespannen. Er was van alles gebeurd. Een van de oudere meisjes uit het kamp had problemen gehad met een belangrijke persoon uit die streek. Wat er precies was gebeurd, wist Aleyah niet, maar het meisje werd sindsdien geen moment alleen gelaten. Dan was er nog Manitas die een belangrijke regel van het kamp had overtreden, en er was wat onenigheid tussen de oude en de jonge mannen van het kamp. Ook daar wist ze het fijne niet van. Ze wist alleen dat het ging over de brief van de paus, en ze ergerde zich mateloos aan het feit dat niemand haar wilde uitleggen wat het probleem daarmee was.

Vanavond zou er in de Raad over vergaderd worden, maar daar mochten alleen de mannen bij aanwezig zijn. Tijdens die vergadering zou ook besloten worden wanneer ze weer verder zouden trekken. Waarschijnlijk de volgende dag al, had Manitas haar verteld. Hij was de enige die haar nog weleens inlichtte over zaken die besproken werden in de Raad.

Aleyah schrok op uit haar gedachten toen ze haar oma hoorde commanderen dat het bedtijd was. Iedereen, dat wilde zeggen de kinderen en de vrouwen, moest maken dat hij in z'n tent kwam, want anders konden de kinderen de volgende avond het vervolg van het verhaal wel vergeten. Ze moest er een beetje om lachen. Ze wist dat haar oma het meestal niet zo streng bedoelde. Haar grootvader scheen wel heel streng te zijn geweest, maar daar kon ze zich niets meer van herinneren. Hij was altijd stamhoofd geweest. Nu was de vader van Manitas stamhoofd.

‘Opschieten!’ klonk de bazige stem van oma. ‘Jij ook, Aleyah!’

Onwillig liep ze in de richting van hun tent. Ze had eigenlijk helemaal geen zin om te slapen. Ze was veel te nieuwsgierig naar wat er in de Raad besproken zou worden. Ze zag dat de meeste mannen al klaarstonden om de tent van het stamhoofd binnen te gaan, maar de vergadering zou pas beginnen zodra het rustig was in het kamp.

Tersluiks wierp ze een blik op Manitas. Zijn gezicht stond op onweer en hij hield zijn ogen strak gericht op het vuur. Hij wilde niemand aankijken. Ze begreep wel waarom. Iedereen wist immers dat Manitas voorlopig uitgesloten was van de Raad. Dat was zijn straf. Volgens zijn vader had hij zich niet als een volwaardig lid van de Raad gedragen, en daar moest hij de consequenties dan ook van dragen. Aleyah vroeg zich af wat Manitas had uitgespookt dat hij zo werd gestraft. Morgen, als hij in een betere stemming was, zou ze het hem vragen. Dat kon ze nu beter niet doen. Ze had vaak genoeg gezien hoe boos hij kon worden als hij in zo'n stemming was. Hij was woest geweest toen hij hoorde dat hij niet bij de Raad aanwezig mocht zijn, en hij had zijn zelfbeheersing verloren. En als er iets was wat zijn vader niet dulde, was het dat wel. Morgen zou ze met hem praten. Hij zou het haar wel vertellen. Manitas was immers erg op haar gesteld. Daar had hij nooit een geheim van gemaakt, en andersom gold hetzelfde.

Aleyah slenterde naar de tent van haar moeder, de tent die zij

met nog een aantal vrouwelijke familieleden deelde. Ze zag dat er vol ongeduld op haar werd gewacht.

‘Dat werd tijd,’ mopperde haar moeder, maar ze verzachtte haar woorden door liefdevol de lange lokken uit Aleyahs gezicht te strijken. ‘Ga maar gauw liggen. Hoogstwaarschijnlijk zullen we voor de zon opkomt vertrekken.’

Verrast keek Aleyah op. ‘Waar wordt dan over vergaderd als toch al vaststaat dat we morgen weer verdergaan?’ Nieuwsgierig keek ze haar moeder aan. Zou ze nu wat meer te horen krijgen?

Maar haar moeder schudde glimlachend haar hoofd. ‘Jij bent veel te nieuwsgierig, meisje. Je moet leren geduldig te zijn. Pas als de Raad vindt dat je iets moet weten, dan vertellen ze je het echt wel op tijd. Zo hoeft jij je nergens zorgen over te maken, dat is toch fijn?’

Aleyah haalde haar schouders op. Ze begreep absoluut niet waarom dat fijn moest zijn. Met haar achttien jaar hoefde ze niet meer als kind behandeld te worden, ook al was ze nog niet getrouwd.

‘Waarom mag Manitas er niet bij zijn?’ probeerde ze nog te weten te komen.

Haar moeder schudde nogmaals haar hoofd.

Haar oma had het gesprek gevolgd en begon zich ermee te bemoeien. Ze kon het niet laten om haar kleindochter een standje te geven. ‘Aleyah, jij gaat altijd over grenzen die voor je eigen veiligheid gesteld zijn. Dat brengt je nog eens flink in de problemen!’

Terwijl Aleyah onder de dekens kroop, overdacht ze nog eens de woorden van haar moeder en oma en ze deed haar best om haar nieuwsgierigheid in te tomen. Ze sloot haar ogen en probeerde haar gedachten op iets anders te richten. Toch stak na een klein poosje haar nieuwsgierigheid weer de kop op door het gemompel van de mannen een paar tenten verderop. Voorzichtig gluurde ze over de rand van haar deken naar de anderen in de tent. Iedereen leek al in een diepe slaap te zijn gevallen. Ongelovig schudde ze met haar hoofd. Hoe was het mogelijk dat ze konden slapen te midden

van zoveel geheimzinnigheid? Wilde dan niemand weten wat die belangrijke dingen waren die in de Raad werden besproken? Ze luisterde nog eens goed naar de ademhaling van haar tentgenoten. Alles was rustig.

Voorzichtig kwam ze overeind. Haar hart bonsde in haar keel. Ze wist dat ze bij het minste geluid betrappt zou worden, en dat moest ze beslist voorkomen.

Ze greep haar omslagdoek en langzaam kroop ze naar de ingang van de tent. Maar op dat moment bleef haar enkelbandje haken aan een deken. In een korte ruk was ze weer los, maar dat ging niet zonder geluid. De koperen muntjes en ringetjes rinkelden vrolijk, zodat ze bewegingloos gehurkt bleef zitten en ze angstvallig haar adem inhield. Hadden ze haar gehoord? Toen alles rustig bleef, kon ze weer ademen en sloop ze weer verder. Ze onderdrukte ternauwernood een kreetje toen ze de krakerige stem van haar oma hoorde, die blijkbaar nog niet sliep. ‘Aleyah, wat ben jij van plan?’

Ze schrok. Met haar hart in haar keel probeerde ze zo kalm mogelijk te reageren. ‘Ik moet nodig, oma!’

‘Hm, moet je daarom zo sluipen als een wilde kat?’ Haar oma klonk niet erg overtuigd.

Aleyah beet op haar lip en besloot dat een tegenwerping alleen maar meer achterdocht zou wekken. Zonder verder nog wat te zeggen, vervolgde ze haar weg met net zoveel voorzichtigheid als daarvoor.

Zodra ze buiten stond, haalde ze opgelucht adem. Het moeilijkste had ze nu achter de rug. Op blote voeten sloop ze verder. Iedere keer als er een takje kraakte, ging haar hart als een razende tekeer. Ze tuurde het kamp over. Iedereen was in zijn tent, dus kon ze gerust het kamp dwars oversteken, rechtstreeks naar de tent van Bernard, de vader van Manitas. Daar zat de Raad te vergaderen en daar was de plek waar ze wilde zijn.

Plotseling schrok ze op. Wat was dat? Snel dook ze weg achter een tent. Waarom moest uitgerekend vanavond de maan zo helder

schijnen? Zou iemand haar gezien hebben? Gespannen hield ze haar adem in en ze luisterde nog eens goed. Er was niets meer te horen. Had ze zich vergist? Er was niets meer te horen, behalve de wind die door de bomen en struiken ging. Ze schudde meewarig haar hoofd.

Voor de zekerheid wachtte ze even. Toen ze geen ongewone geluiden hoorde, ging ze weer vol goede moed verder. Zodra ze het midden van het kamp bereikte, besloot ze het laatste stukje te rennen. Meteen had ze daar spijt van. Haar enkelbandje leek in de nacht nog luider te klinken dan overdag. Maar ze was er bijna, dus kon ze beter nu vaart maken. Zonder op of om te kijken, holde ze de laatste paar meters, tot vlak bij de tent van Bernard. Daar sloop ze met een boog omheen, om even later achter een dichte struik die achter de tent stond, op adem te komen. Pfff, dat had ze ook weer overleefd. Ze glimlachte tevreden. Eindelijk zou ze te weten komen wat er zo belangrijk was.

Wat was dat? Weer dacht ze wat te horen. Vanachter de bosjes tuurde ze naar het kamp, maar ook deze keer was er niets te zien of te horen. Ze moest het zich weer verbeeld hebben. Aleyah onderdrukte een nerveus gegiechel. Wat stelde ze zich belachelijk aan. Ze leek wel een bang konijn. Gelukkig was daar niemand getuige van.

Ze spitste haar oren. Behalve de wind en de geluiden die uit de tent kwamen waar de Raad zat te vergaderen, was er verder niets bijzonders te horen. Nu ze wat gekalmeerd was en was gewend aan de geluiden om haar heen, kon ze aan de laatste fase van haar plan beginnen. Ze moest nu zo dicht mogelijk bij de tent zien te komen, zodat ze precies kon horen wat er gezegd werd, maar dat zou geen probleem zijn. Geruisloos kroop ze achter de struik vandaan tot ze de tent kon aanraken. Daar ging ze in een gemakkelijke houding op haar knieën zitten.

Plotseling werd er een hand op haar schouder gelegd en als versteend bleef ze zitten. Maar voordat ze geluid kon maken, werd er een hand tegen haar mond gedrukt. Ze sperde haar ogen open,

maar gebruikte meteen haar nagels om zich te bevrijden van die sterke hand.

‘Au,’ siste een bekende stem in haar oor. ‘Hou je rustig, wildebras, en mondje dicht.’

Het was Manitas. Opgelucht staakte ze direct haar worsteling. Voordat hij zijn hand voor haar mond weghaalde, fluisterde hij haar nogmaals toe. ‘Geen geluid.’

Pas toen ze haar hoofd schudde, haalde hij zijn hand weg en gebarde dat ze hem moest volgen. Voorzichtig sloop ze achter hem aan, naar de struiken waar ze net vandaan was gekomen. Daar pakte Manitas haar bij de schouders en hij fluisterde: ‘Wat doe je hier?’

‘Wat doe jij hier?’ kaatste ze terug.

‘Sst, niet zo hard,’ fluisterde hij. Even waren ze allebei doodstil om te luisteren of ze iets hoorden, maar er kwam enkel wat gemompel uit de tent van Manitas’ vader. Niets duidde erop dat iemand hen had gehoord.

Manitas keek haar hoofdschuddend aan. ‘Je bent hier toch niet gekomen om de Raad af te luisteren?’ Er klonk ongeloof door in zijn stem.

‘Waarom niet?’ Zij had net zoveel recht om hier te zijn als hij. Of net zo weinig, beter gezegd.

Manitas priemde zijn donkere ogen in die van haar en zei na een korte stilte: ‘Goed. Als je maar heel stil bent. Ik wil geen woord meer missen. Je hebt me er nu al lang genoeg bij weggehouden.’

Aleyah fronste haar voorhoofd. ‘Jij hoeft mij niet zo te commanderen. Jij hebt niets over mij te zeggen. Bovendien mag jij hier net zo goed niet zijn.’

‘Alsof ik dat niet weet,’ mompelde hij met een boze flikkering in zijn ogen. Hij pakte haar hand en samen slopen ze terug naar het plekje vlak achter de tent, waar ze dicht tegen elkaar aan gedrukt gingen zitten luisteren naar de geheimen van de Raad.

‘Dat werkt niet!’ klonk een ongeduldige stem in de tent. ‘Deze

koning schijnt zich niet zoveel van de paus aan te trekken!’

‘Ik ga niet graag over op iets anders. Dit is nog altijd het veiligst gebleken, en om dan zomaar iets nieuws te proberen...’ Deze stem ging verloren in de stemmen die allemaal gehoord wilden worden. Bernard Finco riep de mannen weer tot de orde. Zijn rustige stem straalde veel gezag uit en het was dan ook onmiddellijk stil. Het stamhoofd benadrukte dat iedereen aan de beurt zou komen om zijn zegje te doen, en gaf toen iemand anders het woord.

‘Ik denk ook dat de brief op deze manier ons niet langer van nut is,’ zei de man, die Aleyah herkende als haar oom. Er klonk een bevestigend gemompel.

Ze keek Manitas vragend aan. Waar ging dit over? Haar vriend gebaarde ongeduldig dat ze haar mond moest houden. Ze fronste en luisterde aandachtig verder. Langzaam maar zeker vielen de stukjes op hun plaats en begreep ze wat meer van de spanning die er de afgelopen dagen heerste tussen de oudere en de jongere mannen van het kamp. Hier en daar had ze weleens wat opgevangen. Ze had er zelfs een keer met haar oma over gepraat. Het ging over de brief die de stam altijd bij zich had, die diende als een soort bescherming voor hun volk. Er stond in dat de paus hun penitentie had opgelegd, nadat ze schuld hadden beleden en ze zich hadden bekeerd van hun heidens geloof, waardoor ze nu als pelgrims van stad tot stad en van land tot land moesten trekken als boetedoening. De brief gaf hun behalve het recht op aalmoezen, ook vrijheid die ze als volk wilden hebben, zonder dat ze verplicht werden om in net zulke woningen als de *gadj*e te gaan wonen.

‘We kunnen het principe wel aanhouden,’ vervolgde Aleyahs oom, en ze was het roerend met hem eens. Stel je voor dat ze zonder de brief verder moesten. Zelfs mét brief was hun geen veilig leven beschoren, en die wegdoen leek haar geen goed idee. Volgens haar moeder was het eigenlijk niet helemaal eerlijk, doen alsof die brief van de paus was, maar die vervalsing had hun toch een boel ellende

bespaard. Zonder dat zouden ze lang niet zo ver komen. Het was intussen een traditie geworden voor haar volk. Deze truc was al meer dan honderd jaar in gebruik.

‘We kunnen de brief laten voor wat hij is. We vervangen de naam van de paus door die van een andere belangrijke persoon, iemand voor wie deze koning wel respect heeft.’

‘Goed idee,’ fluisterde Manitas naast haar.

Aleyah stootte hem aan en wees in de richting van haar tent. Het was hoog tijd dat ze terugging, anders was ze veel te lang weg. Ze had nu toch het belangrijkste wel gehoord.

Manitas schudde zijn hoofd. ‘Ik blijf totdat ze hebben gestemd,’ zei hij bijna geluidloos.

Maar toen schrokken ze allebei op. ‘Moment,’ zei een van de mannen. ‘Ik ben zo terug.’

Ze keken elkaar aan. Zou hij hen gehoord hebben? Zonder aarzelen verlieten ze hun afluisterplek achter de tent en ze renden zo snel en stil mogelijk terug naar de struiken buiten het kamp, terwijl Aleyah opnieuw wenste dat ze geen enkelbandje droeg. Buiten adem bleven ze daar staan wachten.

‘Net op tijd,’ fluisterde Aleyah.

Ze was nog maar nauwelijks uitgesproken of er barstte een geweldig lawaai los. Geschreeuw, woedend gebrul, en ineens overal fakkels.